

[Arne Melchior]

Udenrigsministeren har også, jeg tror for første gang i en tale heroppefra, understreget, at Jordan er meget vigtig for fredsprocessen, og jeg ved fra tidligere samtaler med udenrigsministeren, at vi ser helt ens på dette. Jeg ser altså i den aktuelle situation et håb om, at den tilslutning af Jordan til Camp David-processen, som jeg tror vi er mange der håber på, måske vil være rykket ganske betydeligt nærmere med meget positive virkninger for hele regionen til følge.

Jeg har bemærket mig, at udenrigsministeren ikke bare i samme sætning, men trip, trap, træsko ud i ét nævnede den danske udenrigspolitik forhold til EF, NATO og FN – det står lige efter hinanden i talen. Jeg vil gerne benytte dette til at sige, at jeg ikke tror, man kan vurdere det på den måde, som placeringen her er udtryk for. Jeg er skam, og CD er sandelig tilhænger af vort tilhørsforhold til alle disse nævnte organer og institutioner, men medens et land, in casu Danmark, kan basere sin udenrigspolitik på medlemskabet af EF og på medlemskabet af NATO, kan vi ikke basere vor politik på medlemskabet af FN på en måde, der ligner de to andre bindinger, simpelt hen.

Jeg er overbevist om, at jeg her kan forvente enighed fra udenrigsministerens side, simpelt hen fordi medlemskabet af EF og medlemskabet af NATO er forpligtende. Beslutninger dér har konsekvenser, som vi skal leve op til, som vi skal rette os efter, og som vi i øvrigt, før de træffes, har ganske betydelig indflydelse på. Derimod har vi meget lidt indflydelse på de beslutninger, FN træffer, og de er for langt de flestes vedkommende ikke forpligtende for nogen og heller ikke for os, hvad der ikke er nogen kritik af FN. FN kan ikke være andet end det, det er, nemlig summen af nationernes uenighed. Hvis vi ikke havde et FN, skulle vi selvfølgelig skabe et. FN er en gigantisk møde- og markedsplads, et glimrende sted at tage temperaturen på verden, sådan som den p.t. er, og den er jo som regel høj. FN er et sted, hvor man kan yde værdifulde bidrag i internationale sammenhænge, men FN er ikke et sted, hvor der kan træffes forpligtende beslutninger. Derfor må jeg altså sige, at sammenstillingen EF-NATO-FN giver et noget forfejlet billede.

Efter 6 ugers ophold ved FN i dette efterår kan jeg som min opfattelse sige, hvad det

termometer, jeg forsøgte at stikke ind, viste. Det viste altså den høje temperatur, og det viste, at 1980'erne sandelig bliver nok så farlige som nogen af de årtier, vi har været igennem i vor levetid. Den tid, hvor løven og lammet, med en let omskrivning af profetens ord, kan komme til at hvile side om side, er ikke forestående i overskuelig tid. I hvert fald får lammet i så fald ikke ret meget søvn i øjnene, eller – for at citere den tidligere amerikanske udenrigsminister Kissinger – også må lammet i så fald udskiftes hver tredje time, nemlig når det er blevet opædt. Så farlig er situationen i verden i dag, og der er ikke meget at læne sit hoved til ved at tage til FN. FN er ikke stedet. FN er et vigtigt sted, det tror jeg jeg har sagt, men FN er ikke stedet, hvor krige kan undgås, eller hvor krige kan indkapsles eller kan afsluttes. En krig bryder ud, og en krig fortsætter – det er en tragisk konstatering, men den er nødvendig, fordi den er sand – så længe som nogen af dens parter mener at have fordel ved at føre den. At man kan lave højtidelige underskrifter i et lokale, som tilhører FN, er da udmærkede bifunktioner af FN's øvrige vel-signelsesrige virke, men det er altså ikke muligt gennem aktioner i eller gennem FN at afslutte krige.

Udenrigsministeren var meget realistisk med hensyn til den sikkerhedspolitiske situation. Udenrigsministeren sagde, at den internationale situationens beklagelige usikkerhed bl. a. skyldes – og nu kommer et ordret citat – »den fortsatte vækst af Sovjetunionens militære potentiel og militære udfoldelse i verden.« Nu er denne her med »i verden« meget god, for hvor skulle det ellers være? Men der ligger noget i dette udtryk, nemlig at det er i hele verden. Det er klart, at det er på vor klode, men det er altså i verden, rundt omkring i verden, og ikke kun nærmest Sovjetunionen. Altså, det er den danske regerings realistiske opfattelse, at Sovjetunionens militære potentiel og militære udfoldelse er i fortsat vækst. Også her kan jeg erklære enighed fra CDs side, og det må naturligvis være grundlaget for de beslutninger, vi selv må tage i den forbindelse.

Jeg kan godt citere en anden tidligere udenrigsminister. Denne gang er det arbejdsministeren Abba Eban fra Israel, som i efteråret i et interview i New York sagde: »Krig kan undgås, ikke ved fravær og svag-